

Arrest

nr. 75 400 van 17 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 september 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. FADILI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker deed op 23 april 2007 een aankomstverklaring te Antwerpen. Hij was in het bezit van een Spaanse verblijfskaart, afgeleverd op 28 juni 2006 te La Roda, Spanje, geldig tot 28 november 2011 en van een Marokkaans paspoort. Op 24 maart 2011 werd hij in het bezit gesteld van een bijlage 41, nadat hij zich bij de gemeente had aangemeld om met toepassing van artikel 61/7 van de vreemdelingenwet een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen en om zijn inschrijving te verzoeken. Verzoeker kreeg op 6 september 2011 een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing.

"artikel 7, eerste lid, 2°, van de wet en artikel 100, vijfde lid, van het koninklijk besluit: verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van de wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te

leveren dat deze termijn niet overschreden werd ; betrokkene verblijft reeds in het Rijk sedert 24-03-2011.

Art 110 quinquies van het KB 08/10/1981: niet alle documenten werden voorgelegd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van de motiveringsplicht. Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet: Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandeling. Schending van de motiveringsplicht zowel in formele als in materiële zin. De bestreden beslissing is onvolledig, gebrekkig en onduidelijk gemotiveerd. Alsmede heeft verweerder niet op afdoende wijze geantwoord op de door verzoeker ingediende aanvraag tot machtiging van verblijf. Verzoeker is in de overtuiging dat, wanneer de vraag gesteld wordt om te verlengen, het antwoord ook duidelijk moet vermeld worden in de motivatie van de bestreden beslissing. Verzoeker kan uit de motivatie van de bestreden beslissing niet duidelijk opmaken waarom hij de verlenging niet heeft gekregen. Integendeel, door verkeerde informatie van de gemeenteambtenaar, bestond er in hoofde van verzoeker de overtuiging dat hij 30 dagen verlenging heeft gekregen om de vereiste documenten in te dienen en dus alsnog een verblijfsvergunning te bekomen. Dat verzoeker hierdoor, alsook omdat hij over een arbeidsovereenkomst beschikte, een arbeidsvergunning heeft aangevraagd. Deze werd echter geweigerd omdat verzoeker niet verblijfsgerechtigd is. Verzoeker heeft inderdaad het terechte gevoel dat hij door verweerder in het ootje werd genomen. (Zie stuk 4, 5 en 6) Dat in de motivering niet gepreciseerd wordt op welke lid van art. 110quinquies van het KB 08/10/1981 is gebaseerd. Ook wordt er in de bestreden beslissing nergens vermeld welke documenten er precies had moeten voorgelegd worden. Dat verzoeker over een geldig Spaans verblijfsvergunning beschikt en voetnoot (2) onderaan de bestreden akte stelt dat in dergelijke geval het betrokken land dient geschrapt te worden. Dat hierdoor het document (bijlage 13) ongeldig is, aangezien het verkeerdelijk kan geïnterpreteerd worden dat hij niet meer naar het desbetreffende land kan toe begeven. (Zie stuk 1 en 2) Op grond van het bovenvermelde blijkt dat verzoeker, als rechtsonderhorige met weinig kennis van het recht, niet correct werd geïnformeerd en dat de motivatie onduidelijk, onvolledig en gebrekkig is. De verplichting tot formele motivering strekt er toe om de rechtsonderhorige een zodanig inzicht te verschaffen in de motieven van de beslissing, dat hij, ten aanzien van die motieven, in staat is om met kennis van zaken voor zijn rechten op te komen. Dit betekent concreet dat de rechtsonderhorige uit een bestuursbeslissing moet kunnen opmaken waarom de beslissing op deze of gene wijze werd genomen en waarom zijn gebeurlijk verweer werd verworpen. Er kan van de rechtsonderhorige niet verwacht worden dat hij zelf op zoek gaat naar de motieven en als dusdanig navraag gaat doen bij de verschillende instanties die voorafgaandelijk geconsulteerd werden en die de beslissende instantie tot haar beslissing hebben gebracht. Maar indien de rechtsonderhorige kennis had van de motieven, kan het gebrek aan motivering niet tot een vernietiging aanleiding geven. (zie raad van state 7 november 2006, MAN 173,932) Uit de motivering van de bestreden beslissing kan voor de rechtsonderhorige niet opgemaakt worden welk juridische en feitelijke overwegingen hebben geleid tot de ongegrond verklaring van de aanvraag en dus ook zijn vraag voor verlenging, Het doel van de motiveringsplicht is niet bereikt omdat verzoeker géén duidelijke inzicht krijgt in de motieven die tot de bestreden beslissing hebben geleid. Verzoeker had geen kennis van de motieven, getuige ook zijn aangifte voor een werkvergunning na de afgifte van bijlage 13 door het gemeentebestuur. Het is in casu duidelijk dat de bestreden beslissing een schending van de bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen in zich draagt."

2.1.2. Verzoeker werd op 24 maart 2011 in het bezit gesteld van een bijlage 41, nadat hij zich bij de gemeente had aangemeld om met toepassing van artikel 61/7 van de vreemdelingenwet een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen en om zijn inschrijving te verzoeken. Van verzoeker kan derhalve verwacht worden kennis te hebben of op zijn minst te nemen van artikel 61/7 van de vreemdelingenwet, waarin het volgende wordt bepaald:

"§ 1. Wanneer een vreemdeling die houder is van een geldige EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene, afgegeven door een andere lidstaat van de Europese Unie op grond van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetene onderdanen van derde landen, een aanvraag voor een machtiging tot een verblijf van meer dan drie maanden indient, moet deze worden ingewilligd, voorzover geen enkele reden van openbare orde of nationale veiligheid zich ertegen verzet, de vreemdeling niet is getroffen door een van

de ziekten die de volksgezondheid bedreigen vermeld in de bijlage bij deze wet, en hij een van de volgende voorwaarden vervult :

1° een activiteit als werknemer of als zelfstandige uitoefenen in België;

2° een studie of een beroepsopleiding volgen in België; 3° met andere doeleinden naar België komen.

Het bewijs van de voorwaarde bedoeld in het eerste lid, 1°, is geleverd indien hij bewijst dat hij gemachtigd is om in België te werken of dat hij vrijgesteld is van deze machtiging en dat hij, al naar het geval, een arbeidsovereenkomst, een voorstel voor een arbeidscontract of de documenten die zijn vereist om een activiteit als zelfstandige uit te oefenen bezit, en op grond van deze activiteit stabiele, regelmatige en toereikende inkomsten ontvangt of kan ontvangen om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de overheden.

Het bewijs van de voorwaarde bedoeld in het eerste lid, 2°, is geleverd indien hij voldoet aan de voorwaarden bepaald in de artikelen 58 tot 60.

Het bewijs van de voorwaarde bedoeld in het eerste lid, 3°, is geleverd indien hij bewijst dat hij beschikt over stabiele, regelmatige en toereikende inkomsten om zichzelf en zijn familieleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de overheden, en indien hij bewijst dat hij beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België dekt.

De regels bedoeld in het eerste lid, zijn niet van toepassing als de langdurig ingezetene in het Rijk wenst te verblijven als gedetacheerd werknemer van een dienstverstrekker gevestigd in een andere lidstaat van de Europese Unie in het kader van een grensoverschrijdende dienstverlening of als verlener van grensoverschrijdende diensten.

§ 2. De aanvraag voor de machtiging tot verblijf wordt ingediend op de wijze bepaald bij de artikelen 9 of 9bis.

Indien de machtiging door de vreemdeling wordt aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft, overhandigt de laatstgenoemde hem, behalve indien hij weigert om de aanvraag in overweging te nemen, een bewijs van ontvangst van de aanvraag en zendt hij deze onverwijld over aan de minister of aan diens gemachtigde.

§ 3. De beslissing over de aanvraag voor de machtiging tot verblijf moet zo snel mogelijk en ten laatste vier maanden na de indiening van de aanvraag worden genomen, indien die in het buitenland wordt ingediend, of na de datum van de overhandiging van het bewijs van ontvangst van de aanvraag, in het in § 2, laatste lid, bedoelde geval.

Wanneer de vereiste documenten niet zijn voorgelegd of in uitzonderlijke gevallen die verband houden met de complexiteit van het onderzoek van de aanvraag en bij een met redenen omklede beslissing die ter kennis van de aanvrager wordt gebracht, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn één keer met drie maanden verlengen.

Als na afloop van de termijn van vier maanden volgend op de indiening van de aanvraag, eventueel verlengd overeenkomstig het tweede lid, geen enkele beslissing is genomen, moet de machtiging tot verblijf worden afgegeven wanneer de documenten vermeld in § 1 zijn voorgelegd.

§ 4. De bepalingen van artikel 13, § 1, eerste lid en vijfde lid, en § 2, zijn van toepassing op de machtiging tot verblijf bedoeld in § 1.

(...)"

Uit het administratieve dossier blijkt niet dat verzoeker enige documenten heeft overgemaakt aan de verwerende partij. Verzoeker betwist dit niet. Hij is van mening dat hij om verlenging van een termijn had gevraagd. Dit blijkt evenmin uit het administratieve dossier. Verzoeker laat na dit concreet aan te tonen. Het feit dat hij het gemeentebestuur verkeerd zou begrepen hebben op het moment dat hij in kennis werd gesteld van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is niet van die aard om de wettigheid van de beslissing aan te tasten. Bovendien bevat de bestreden beslissing een verwijzing naar de wettelijke basis op grond waarvan de beslissing genomen werd. De beslissing merkt op dat verzoeker langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van de wet bepaalde termijn en naar artikel 110quinquies van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 dat luidt als volgt:

"§ 1. Indien de vreemdeling die verklaart zich te bevinden in een van de gevallen bepaald bij artikel 61/7, § 1, van de wet zijn aanvraag indient bij het gemeentebestuur en indien deze aanvraag geen voorwerp is van een beslissing tot niet-inoverwegingneming op basis van artikel 25/2, § 4, of niet onontvankelijk is verklaard met toepassing van artikel 9bis van de wet, wordt hij in het bezit gesteld van een document dat aantoont dat zijn aanvraag werd ingediend, overeenkomstig het model van bijlage 41. Het

gemeentebestuur maakt de aanvraag en een kopie van bijlage 41 zonder verwijl over aan de gemachtigde van de minister.

(...)

§ 3.- Indien de minister of zijn gemachtigde beslist dat de vreemdeling bedoeld in § 1 niet tot het verblijf wordt gemachtigd, of indien na afloop van de termijn van vier maanden geen enkele beslissing is genomen en alle vereiste documenten niet zijn voorgelegd, ontvangt de vreemdeling bedoeld in § 1 een bevel om het grondgebied te verlaten. In dit geval mag de termijn voor het verlaten van het grondgebied minder dan 30 dagen bedragen. Het gemeentebestuur betekent beide beslissingen door overhandiging van een document overeenkomstig het model van bijlage 13."

Verzoeker betoogt *"dat in de motivering niet gepreciseerd wordt op welke lid van art. 110quinquies van het KB 08/10/1981 is gebaseerd"*. De formele motiveringsplicht legt het bestuur niet op om de juridische overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen tot in de kleinste details weer te geven. Het volstaat dat uit de terminologie van de beslissing met zekerheid kan worden afgeleid welke bepaling van toepassing is. In de bestreden beslissing wordt overwogen: *"Art 110 quinquies van het KB 08/10/1981: niet alle documenten werden voorgelegd."* Hieruit kan met zekerheid worden afgeleid dat § 3 van artikel 110quinquies is toegepast.

Verzoeker betoogt dat hij *"over een geldig Spaans verblijfsvergunning beschikt en voetnoot (2) onderaan de bestreden akte stelt dat in dergelijke geval het betrokken land dient geschrapt te worden. Dat hierdoor het document (bijlage 13) ongeldig is, aangezien het verkeerdelijk kan geïnterpreteerd worden dat hij niet meer naar het desbetreffende land kan toe begeven."*

Verzoekers betoog kan niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden aangezien in de beslissing wordt vermeld dat verzoeker het grondgebied van België dient te verlaten, *"evenals (opsomming van landen), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven."* Verzoeker stelt zelf dat hij *"over een geldig Spaans verblijfsvergunning beschikt."*

Waar verzoeker opwerpt dat er in de bestreden beslissing nergens wordt vermeld welke documenten er precies had moeten voorgelegd worden, dient te worden gewezen op voormelde artikel 110quinquies van het vreemdelingenbesluit dat in § 3 bepaalt dat indien *"alle vereiste documenten niet zijn voorgelegd, ontvangt de vreemdeling bedoeld in § 1 een bevel om het grondgebied te verlaten."* In artikel 110quinquies, § 1 van het vreemdelingenbesluit wordt bepaald over welke documenten het gaat:

"1° een activiteit als werknemer of als zelfstandige uitoefenen in België;

2° een studie of een beroepsopleiding volgen in België; 3° met andere doeleinden naar België komen.

Het bewijs van de voorwaarde bedoeld in het eerste lid, 1°, is geleverd indien hij bewijst dat hij gemachtigd is om in België te werken of dat hij vrijgesteld is van deze machtiging en dat hij, al naar het geval, een arbeidsovereenkomst, een voorstel voor een arbeidscontract of de documenten die zijn vereist om een activiteit als zelfstandige uit te oefenen bezit, en op grond van deze activiteit stabiele, regelmatige en toereikende inkomsten ontvangt of kan ontvangen om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de overheden."

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002). Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Verzoeker maakt geen schending van de formele en materiële motiveringsplicht aannemelijk.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“schending van het redelijkheidbeginsel. Verzoeker roept tevens de schending in van de redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Aangezien artikel 110quinquies van het KB 08/10/1981 aan verweerder de mogelijkheid heeft gegeven om de periode van 4 maanden te verlengen met 3 maanden. Aangezien verweerder heeft nagelaten om binnen de periode van 4 maanden een beslissing te nemen. (Zie stuk 2) Aangezien verzoeker om verlenging heeft gevraagd bij het gemeentestuur, doch hij in plaats daarvan een bijlage 13 heeft gekregen. Doordat verzoeker verkeerdelijk werd geïnformeerd door de gemeenteamttenaar en over een voorstel tot arbeidscontract beschikte en hierdoor een aanvraag heeft ingediend bij de Vlaamse overheid tot het bekomen van een arbeidsvergunning. (Stuk 4 en 5) Dat deze aanvraag geweigerd werd omdat hij niet verblijfsgerechtigd is. (Stuk 6) Dat op grond van de feitelijke en juridische gegevens blijkt dat verweerder geen afweging van de belangen heeft gemaakt en enkel het doel had om tot een negatieve beslissing te komen. Verweerder is tot slot kennelijk onredelijk geweest. Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat de als motieven opgegeven feiten werkelijk bestaan en op zich rechtens relevant zijn. maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de beslissing welke op grond ervan genomen is, (Raad van state, 20 februari 1997)”

2.2.2. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Uit het administratieve dossier blijkt niet dat verzoeker enige documenten heeft overgemaakt aan de verwerende partij. Verzoeker betwist dit niet. Hij is van mening dat hij om verlenging van een termijn had gevraagd. Dit blijkt evenmin uit het administratieve dossier. Verzoeker laat na dit concreet aan te tonen. Het feit dat hij het gemeentebestuur verkeerd zou begrepen hebben op het moment dat hij in kennis werd gesteld van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is niet van die aard om de wettigheid van de beslissing aan te tasten.

Het is inderdaad zo dat artikel 61/7 van de vreemdelingenwet in de derde paragraaf stelt dat wanneer de vereiste documenten niet zijn voorgelegd of in uitzonderlijke gevallen die verband houden met de complexiteit van het onderzoek van de aanvraag en bij een met redenen omklede beslissing die ter kennis van de aanvrager wordt gebracht, de minister of zijn gemachtigde deze termijn één keer met drie maanden kan verlengen.

Nergens uit het administratieve dossier blijkt dat verzoeker van die mogelijkheid om de termijn met drie maanden te verlengen gebruikt heeft gemaakt. Waar verzoeker opwerpt dat de beslissing buiten de termijn van vier maanden genomen werd wordt vastgesteld dat verzoeker niet aantoonst dat de beslissing in zijn geval binnen de vier maanden genomen diende te worden gelet op het feit dat hij geen documenten heeft overgemaakt. Artikel 110quinquies, § 3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 bepaalt immers:

“§ 3.- Indien de minister of zijn gemachtigde beslist dat de vreemdeling bedoeld in § 1 niet tot het verblijf wordt gemachtigd, of indien na afloop van de termijn van vier maanden geen enkele beslissing is genomen en alle vereiste documenten niet zijn voorgelegd, ontvangt de vreemdeling bedoeld in § 1 een bevel om het grondgebied te verlaten. In dit geval mag de termijn voor het verlaten van het grondgebied minder dan 30 dagen bedragen. Het gemeentebestuur betekent beide beslissingen door overhandiging van een document overeenkomstig het model van bijlage 13.”

Artikel 61/7 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Als na afloop van de termijn van vier maanden volgend op de indiening van de aanvraag, eventueel verlengd overeenkomstig het tweede lid, geen enkele beslissing is genomen, moet de machtiging tot verblijf worden afgegeven wanneer de documenten vermeld in § 1 zijn voorgelegd.”

Aangezien uit het administratief dossier blijkt dat door verzoeker de nodige documenten nooit werden overgemaakt, diende de beslissing niet genomen worden na afloop van vier maanden. Verzoekers kritiek faalt naar recht.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze is genomen of dat de verwerende partij onzorgvuldig heeft gehandeld.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“schending de zorgvuldigheidsbeginsel. Doordat de zorgvuldigheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden. Terwijl de bestreden beslissing zomaar besluit tot weigering van de aanvraag zonder enig zorgvuldig onderzoek. Zodat de bestreden beslissing geenszins op een zorgvuldige wijze werd genomen. Verweerder dient zijn beslissing op een zorgvuldige manier voor te bereiden. De beslissing dient te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding. De gemachtigde van de Minister dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken tot een beslissing te komen. De beslissing werd blijkbaar snel, gebrekkig en onvolledig gemaakt. De gemachtigde van de Minister heeft kennelijk onzorgvuldig gehandeld aangezien zij zich beperkt heeft tot een summier onderzoek. Dat verzoeker een onoverkomelijk nadeel heeft opgelopen doordat verweerder zijn onderzoek niet zorgvuldig heeft gevoerd.”

2.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Verzoeker weerlegt de vaststelling, zoals blijkt uit het administratieve dossier, dat hij geen documenten heeft voorgelegd ter staving van zijn aanvraag niet. Derhalve kan hij niet aannemelijk maken dat de beslissing genomen zou zijn op basis van een verkeerde voorstelling van feiten. Bovendien laat verzoeker na aan te geven met welke feiten de verwerende partij geen rekening heeft gehouden.

Het derde middel is ongegrond.

2.4.1. Verzoeker voert een vierde middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van de informatieplicht en de rechtszekerheidsbeginsel. Dat informatie een plicht is van de overheid. De informatie in bestuursdocumenten moeten ook duidelijk en objectief zijn voor het publiek (Zie o.m. art. 2 wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur). De overheid moet zijn besluiten zó formuleren dat de burger precies weet waar hij aan toe is of wat de overheid van hem verlangt. Dat verzoeker in de eerste plaats door de gemeenteambtenaar verkeerdelijk werd geïnformeerd. (zie supra) Dat, zoals reeds hierboven aangetoond, in de motivering van de bestreden beslissing niet gepreciseerd wordt op welke lid van art. 110 quinquies van het KB 08/10/1981 verweerder zich heeft gebaseerd. Bovendien wordt nergens in de bestreden beslissing vermeld welke documenten er precies had moeten worden voorgelegd en waarom hij de verlenging niet heeft gekregen. Dat verzoeker over een geldig Spaans verblijfsvergunning beschikt en voetnoot (2) onderaan de bestreden akte stelt dat in dergelijke geval het betrokken land dient geschrapt te worden. Dit is niet gebeurd, dat hierdoor het verkeerdelijk kan geïnterpreteerd worden dat verzoeker niet meer naar het desbetreffende land kan toe begeven.”

2.4.2. Het volstaat te verwijzen naar de bespreking van de eerste, tweede en derde middel.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC